

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Kateřiny Kodetové a Mgr. Zdeňka Váni v exekuční věci

oprávněně: **Česká republika – Obvodní soud pro Prahu 1**, IČO 000 24 384
sídlem Ovocný trh 587/14, 112 94 Praha 1

proti

povinnému: **R. S.**, narozen xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Bubrjakem
sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8

pro vymožení 2.000.000 Kč, o zastavení exekuce

**o odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 3. března 2020,
č. j. 48 EXE 1577/2019-76,**

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh povinného ze dne 6. 1. 2020 na zastavení exekuce. Rozhodl tak v řízení, v němž se oprávněná domáhá provedení exekuce na základě exekučního titulu, jímž je exekuční příkaz soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchy ze dne 26. 10. 2016, č. j. 203 Ex 10502/15-92, kterým byla povinnému uložena pokuta 2.000.000 Kč k vymožení nepeněžitelného plnění. Soud prvního stupně vyslovil závěr, že není dán žádný z důvodů, pro které lze exekuci zastavit. Citovaný exekuční příkaz nabyl právní moci 27. 10. 2016 a vykonatelnosti 1. 11. 2016. Byť v původním exekučním řízení došlo k zastavení exekuce z důvodu vymožení nepeněžitelného plnění, exekuční příkaz nadále zůstal v platnosti, přičemž v původním exekučním řízení pokuta nebyla vymožena. Povinným namítaný postup soudního exekutora při vydávání exekučních příkazů ukládáním pokut nemůže být důvodem pro zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Proto návrh na zastavení exekuce zamítl.
2. Proti tomuto usnesení podal povinný včasné odvolání. Namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v odůvodnění napadeného usnesení chybí vysvětlení a výklad závěrů, které soud prvního stupně přijal k argumentaci povinného, že zastavením exekuce v původním exekučním řízení zanikly účinky všech vydaných exekučních příkazů podle ustanovení § 47 odst. 7 e. ř., a také k další argumentaci, že došlo k nesprávnému postupu soudního exekutora při vydávání jednotlivých exekučních příkazů. Namítl, že soud prvního stupně se vypořádal pouze s jedním ze čtyř exekučních příkazů, které jsou uvedeny ve vyznění soudního exekutora JUDr. Igora Ivanka o zahájení exekuce č. j. 167 EX 2877/19-44, a že se nevypořádal se vším, co povinný ve svém návrhu tvrdil. Podle povinného soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha při

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

vydávání exekučních příkazů pochybil, neboť rozhodoval o uložení dalších pokut, aniž by bylo pravomocně rozhodnuto o návrhu povinného na zastavení exekuce, které povinný uplatnil proti předcházejícímu exekučnímu příkazu. Tímto postupem JUDr. Lukáš Jícha porušil právní úpravu exekučního řízení a dopustil se kárného provinění, když rozhodoval o uložení dalších pokut, aniž bylo pravomocně rozhodnuto o podaných návrzích na zastavení exekuce. Ve vztahu k rozhodnutí o pokutě 2.000.000 Kč pochybil soudní exekutor i tím, že bylo rozhodnuto i když dne 14. 9. 2016 byl podán návrh na odklad „exekučního řízení“. Povinný poukazoval na ustanovení § 47 odst. 3 a 72 odst. 3 e. ř., podle nichž obranu povinného proti exekuci vedené pro nepeněžitě plnění připouští exekuční řád formou návrhu na zastavení (případně částečné zastavení) exekuce. Pokud má povinný pouze tuto obranu, je proti smyslu exekučního řízení, aby byl exekutor oprávněn činit do doby pravomocného rozhodnutí o návrzích povinného na zastavení a/nebo odklad exekuce nevratné úkony v podobě vydávání dalších exekučních příkazů k zaplacení pokut, kterými se výkon rozhodnutí fakticky provádí. Brání-li se povinný proti exekuci návrhem na zastavení a/nebo odklad exekuce, který odůvodňuje tím, že vykonávané rozhodnutí soudu dodržuje a neporušuje, může exekutor přistoupit k ukládání dalších pokut až po pravomocném posouzení důvodnosti jeho návrhů. Povinný dále poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci 14 Kse 4/2011-79, z něhož obsáhle citoval, a dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1508/98 a v něm formulovaný závěr k ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř. Exekutor podle povinného při ukládání pokut zcela přehlížel povinným opakovaně doložené a prokázané tvrzení o nepřiměřenosti ukládaných pokut s ohledem na okolnosti případu. Tato argumentaci nebyla vypořádána ani ze strany exekutora ani ze strany exekučního soudu, k němuž povinný opakovaně podával návrhy na odklad a zastavení exekuce. Povinný proto navrhl, aby byla exekuce zastavena, popř. napadené usnesení zrušeno a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Povinný ještě dalším podáním soudu sděloval aktuální skutečnosti týkající se postupu oprávněné M. L. (dále společnost ML) po převzetí Hotelu xxx xxx v xxx (dále jen Hotel) a existenci nároků povinného proti této společnosti a E. M. a apeloval na odvolací soud, aby k popsáním okolnostem přihlédl a postupoval podle ustanovení § 72 odst. 3 e. ř. a exekuci zastavil, popřípadě aby alespoň snížil celkovou pokutu na částku 20.000 Kč, a to v důsledku flagrantního pochybení exekutora a také proto, že součet exekutorem uložených pokut 2.550.000 Kč je svou výší zcela nepřiměřený právě popsáním okolnostem posuzovaného případu. Povinný zdůraznil, že to byla společnost ML, resp. její jednatelka E. M., která iniciovala opakované ukládání pokut povinnému, že exekutor při ukládání pokut přehlížel doložené a prokázané tvrzení o nepřiměřenosti ukládaných pokut, že společnost ML od převzetí Hotelu v lednu 2018 nehradí povinnému splatné ani vykonatelné nároky a sama zjevně není ani provozovatelem Hotelu, že společnost ML zamezuje jakémukoli další využívání Hotelu povinným, tento Hotel neoprávněně drží a umožňuje jeho neoprávněný provoz personálně propojenou společností H. Z uvedených skutečností podle povinného vyplývá, že skutečnou snahou oprávněné společnosti ML bylo využít exekuční řízení a ostatní okolnosti proti povinnému k tomu, aby jej odstavily od jakéhokoliv živobytí a příjmů a doslova „dostaly na dno“, aby se již nemohl dále bránit jejich svévolnému jednání a neoprávněnému užívání Hotelu.
4. Oprávněná se k odvolání povinného nevyjádřila.
5. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení (§ 212 a 212a o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. V této věci je vedena exekuce k vymožení povinnosti povinného podle exekučního titulu, jímž je exekuční příkaz soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchy ze dne 26. 10. 2016, č. j. 203 Ex 10502/15-92, jímž byla povinnému uložena pokuta podle ustanovení § 72 a § 73 e. ř. ve výši 2.000.000 Kč za nesplnění povinností uložených povinnému. Uvedený exekuční příkaz byl vydán soudním exekutorem JUDr. Lukášem Jíchou (dále soudní exekutor LJ) v exekučním

řízení prováděném na základě pověření vydaného Obvodním soudem pro Prahu 1, sp. zn. 48 EXE 780/2015 (dále původní exekuční řízení).

7. Z obsahu připojeného spisu Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 48 EXE 780/2015, vyplývá, že v původním exekučním řízení byla na návrh oprávněné společnosti ML prováděna exekuce k vymození povinnosti povinného podle vykonatelného usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 16. 2. 2015, č. j. 6 C 33/2015-48, a podle vykonatelného usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 18. 3. 2015 č. j. 6 C 33/2015-106. Jednalo se o vymození povinnosti zdržet se rušení řádné držby práv oprávněné k Hotelu a zdržet se jednání: a) svévolně vstupovat do Hotelu nad rámec svých práv vymezených v nájemní smlouvě ze dne 1. 8. 2005, b) okupovat Hotel a bránit podnikatelské činnosti oprávněné v Hotelu prováděné v souladu s nájemní smlouvou ze dne 1. 8. 2015, c) vykazovat zaměstnance oprávněné, zakazovat jim vstup do Hotelu a znemožňovat jim výkon pracovních povinností, vykazovat hotelové hosty a omezovat jejich pohyb, d) vpouštět třetí osoby, které nejsou klienty Hotelu a nemají svolení oprávněného ke vstupu, do Hotelu, e) vyměňovat zámky na Hotelu za účelem znemožnění vstupu oprávněné do Hotelu, f) šířit nepravdivé a poplašné zprávy o technickém stavu Hotelu, ovlivňovat hosty Hotelu a jinak mařit výkon podnikatelské činnosti oprávněné v Hotelu prováděné v souladu s nájemní smlouvou ze dne 1. 8. 2005. Usnesením soudu prvního stupně ze dne 8. 12. 2015, č. j. 48 EXE 780/2015-98, ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 30 Co 129/2016-112, byl zamítnut návrh povinného na zastavení exekuce, který povinný uplatnil z důvodu tvrzené nevykonatelnosti, neúčinnosti a vadnosti vykonávaných rozhodnutí. Dne 6. 6. 2016 (omylem povinným datováno 6. 6. 2015) podal povinný nový návrh na zastavení exekuce, který byl usnesením Obvodního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 48 EXE 780/2015-208, ve spojení s usnesením odvolacího soudu ze dne 9. 1. 2017, č. j. 30 Co 441/2017-628, zamítnut. Takto bylo rozhodnuto za situace, kdy soudní exekutor LJ uložil dne 3. 6. 2016 povinnému pokutu ve výši 20.000 Kč; protože povinný vymáhanou povinnost nesplnil, přistoupil na návrh oprávněné postupně k uložení dalších pokut, a to dne 27. 7. 2016 uložil pokutu ve výši 30.000 Kč, dne 9. 9. 2016 uložil pokutu ve výši 500.000 Kč a dne 26. 10. 2016 uložil pokutu ve výši 2.000.000 Kč. Povinný po podání návrhu na zastavení exekuce ze dne 6. 6. 2016 podával další návrhy na zastavení exekuce, a to dne 28. 7. 2016, 14. 9. 2016, 31. 10. 2016, 21. 11. 2016, 5. 12. 2016 a 3. 4. 2017. Těmito návrhy povinný reagoval na vydání dalších exekučních příkazů, jimiž mu byly postupně ukládány soudním exekutorem pokuty, přičemž všechny návrhy opíral o tvrzení uplatněná již v řízení o návrhu ze dne 6. 6. 2016, tedy, že 1/ povinný Hotel neužívá, nebrání držbě práv oprávněné, svévolně do hotelu nevstupuje, neokupuje jej, nebrání podnikatelské činnosti oprávněné, nevykazuje zaměstnance oprávněné, neomezuje jejich pohyb, nepouští do hotelu třetí osoby, které nejsou klienty hotelu a nemají svolení oprávněné, nevyměňuje zámky za účelem znemožnění vstupu oprávněné, nešíří nepravdivé a poplašné zprávy, 2/ Hotel fakticky drží, užívá a provozuje společnost R. B. (dále společnost RB) na základě nájemní smlouvy ze dne 17. 3. 2015 uzavřené povinným se společností RB, 3/ o neplatnost této nájemní smlouvy je vedeno řízení u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 6 C 191/2015, kdy žalobkyní je E. M. a žalovaným je povinný a společnost RB, přičemž oprávněná odmítla do řízení přistoupit na straně žalobce, řízení není dosud skončeno a před skončením nelze přimět společnost RB k opuštění Hotelu a jeho přenechání oprávněné, 4/ povinný vyzval společnost RB dopisem ze dne 11. 11. 2016 k bezodkladnému vyklizení Hotelu a umožnění užívání oprávněnou, společnost RB toto odmítla, povinný znovu vyzval společnost RB dne 21. 11. 2016 k vyklizení Hotelu a zároveň jí vypověděl smlouvu o nájmu ze dne 17. 3. 2015, povinný je připraven podat proti společnosti RB žalobu na vyklizení, 5/ povinnému byly uloženy pokuty ve výši 2.550.000 Kč, což neodpovídá odhadované škodě vznikající oprávněné ve výši 175.000 Kč měsíčně (pokuty jsou nepřiměřené), 6/ od povinného nelze očekávat, aby osvědčil, že se zdržel a zdržuje zásahu do držby, neboť negativní skutečnosti nelze z povahy věci prokazovat. Věcně bylo rozhodnuto o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 6. 6. 2016, když řízení o ostatních návrzích povinného na zastavení exekuce ze dne 28. 7. 2016, 14. 9. 2016, 31. 10.

- 2016, 21. 11. 2016, 5. 12. 2016 a 3. 4. 2017 byla zastavena pro překážku litispence ve vztahu k návrhu ze dne 6. 6. 2016 (viz usnesení odvolacího soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 30 Co 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448/2017-550). Usnesením soudu prvního stupně ze dne 6. 10. 2016, č. j. 48 EXE 780/2015- 213, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 48 EXE 780/2015-274, ze dne 19. 12. 2016, č. j. 48 EXE 780/2015-366, ve spojení s usnesením odvolacího soudu ze dne ze dne 29. 11. 2017, č. j. 30 Co 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448/2017-550, byl zamítnut návrh povinného na odklad exekuce ze dne 14. 9. 2016, když řízení o dalších návrzích na odklad exekuce ze dne 21. 11. 2016, 5. 12. 2016, 3. 4. 2017 byla z důvodu překážky litispence zastavena.
8. V původním exekučním řízení se odvolací soud v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2017, č. j. 30 Co 441/2017-628, vypořádal s návrhem povinného na zastavení exekuce ve smyslu ustanovení § 73 odst. 3 e. ř., tj. z tvrzeného důvodu, že výše uložených pokut je nepřiměřená. V citovaném usnesení odvolacího soudu byly uvedeny tyto závěry: *Při odvolacím jednání povinný navrhl částečné zastavení exekuce v rozsahu uložené pokuty 2.000.000 Kč pro její nepřiměřenost. Ze spisu vyplývá, že soudní exekutor uložil dne 3. 6. 2016 povinnému pokutu ve výši 20.000 Kč. Protože povinný vymáhanou povinnost nesplnil, přistoupil na návrh oprávněné postupně k uložení dalších pokut, a to dne 27. 7. 2016 uložil pokutu ve výši 30.000 Kč, dne 9. 9. 2016 uložil pokutu ve výši 500.000 Kč a dne 26. 10. 2016 uložil pokutu ve výši 2.000.000 Kč. Především je třeba uvést, že soudní exekutor po právu přistoupil k uložení dalších pokut i za situace, kdy povinný podal návrh na zastavení exekuce (ze dne 6. 6. 2016) a na odklad exekuce (ze dne 14. 9. 2016), o nichž v době uložení dalších pokut nebylo pravomocně rozhodnuto. Exekuce prováděná ukládáním pokut je specifická potud, že má dvě relativně samostatné fáze. První fází je rozhodnutí o uložení povinnosti pokutu zaplatit a druhou fází je vlastní vymáhání uložené pokuty. Jak rozhodnutí o uložení pokuty tak rozhodnutí o způsobu vymožení uložené pokuty činí soudní exekutor exekučním příkazem. Ustanovení § 54 odst. 2 ex. ř. ukládá soudnímu exekutorovi povinnost, aby do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce nečinil žádné úkony směřující k provedení exekuce. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit tomu, aby soudní exekutor provedl při provedení exekuce nevratné kroky, jimiž by byl povinný poškozen v rámci provádění exekuce, ačkoliv na jeho straně existovaly důvody pro její odklad popř. pro zastavení. Soudní exekutor tak může činit jen kroky, které nesměřují bezprostředně k provedení exekuce. Uložením povinnosti povinnému zaplatit pokutu (byť se tak děje exekučním příkazem) nedochází k vlastnímu postižení (zpeněžení) majetku povinného. Nejedná se svou povahou o nevratný krok soudního exekutora při provádění exekuce, neboť povinný má možnost rozhodnutí o uložení pokutě zvrátit (odstranit) prostřednictvím návrhu na zastavení exekuce. Dokud pokuta nebyla vymožena, pak za situace, bude-li exekuce následně k návrhu povinného zastavena (rozuměj z důvodu nepřiměřené výše pokuty, poznámka odvolacího soudu) (zcela nebo částečně), nemůže být pokuta již v rámci exekuce vymožena, neboť zaniknou účinky všech vydaných exekučních příkazů (§ 47 odst. 7 ex. ř.). Z uvedeného plyne, že návrh na odklad exekuce brání ve smyslu ustanovení § 54 odst. 2 ex. ř. pouze tomu, aby soudní exekutor činil kroky směřující bezprostředně k vymáhání uložených pokut, nebrání však tomu, aby pokuty byly ukládány. Podání návrhu na zastavení exekuce pak na provádění exekuce a tedy ani na ukládání pokut nemá vliv (s výjimkou návrhu podaného ve lhůtě podle § 46 odst. 6 ex. ř., o který v tomto případě nešlo).*
9. *Odvolací soud při posouzení přiměřenosti pokuty uložené povinnému ve výši 2.000.000 Kč (v tomto smyslu byl uplatněn návrh na zastavení exekuce z důvodu nepřiměřené výše pokuty) považuje za podstatné tyto okolnosti. Povinnému byla uložena vymáhaná povinnost (zdržet se rušení drážby práva oprávněné k hotelu) nejdříve předběžným opatřením ze dne 16. 2. 2015 a následně rozhodnutím ze dne 18. 3. 2015. Přes uvedený zákaz (rozhodnutí o předběžném opatření mu bylo 3. 3. 2015 doručeno a stalo se vykonatelné) povinný předal hotel do užívání a provozování společnosti RB na základě nájemní smlouvy ze dne 17. 3. 2015. Zjevná účelovost takového chování povinného je již sbora vytknuta (viz bod 13). Předání hotelu povinným po uložení mu zákazu rušení drážby do nájmu a provozování společnosti RB vypovídá o záměrném (úmyslném) nerespektování povinnosti uložené mu exekučním titulem. Povinný přes uvedený zákaz ruší drážbu oprávněné (prostřednictvím společnosti RB, které hotel do provozování a nájmu předal) po dlouhou dobu, kdy se jedná ke dni rozhodnutí odvolacího soudu o dobu téměř tři let. Povinný nečinil žádné opatření, které by reálně vedlo uvolnění hotelu společností RB a jeho předání oprávněné k výkonu řádné drážby. Opatření, která povinný učinil (výzva k vyklizení, výpověď nájmu, žaloba o vyklizení, oznámení na Policii ČR), byla zjevně neúčinná. Povinný*

pokračoval v rušení řádné drážby oprávněné, byl mu byly postupně uloženy pokuty ve výši 20.000 Kč, 30.000 Kč a 500.000 Kč. Tyto uložené pokuty, tj. ani výše poslední pokuty 500.000 Kč nevedla na straně povinného k takovému opatření, které by mělo za následek ukončení rušení drážby. Povinný se zmocnil drážby hotelu způsobem, za který byl následně pravomocně odsouzen. Předmětem rušení drážby je nemovitý majetek relativně vysoké hodnoty cca 25.000.000 Kč. Předmět rušení drážby je využíván k podnikatelské činnosti (provozování hotelu), přičemž obvyklá výše nájmu uvedené nemovitosti se pohybuje v řádu statisíců ročně (za rok 2017 cca 1.800.000). Na tomto místě je třeba uvést, že není významné, s jakým finančním prospěchem (ziskem) provozovala hotel oprávněná před zásahem do jejího práva drážby (v roce 2013, resp. 2014) a zda oprávněné skutečně vzniká jí „odhadovaná“ škoda 175.000 Kč měsíčně. Tyto skutečnosti vedou k závěru, že výše pokuty uložená povinnému dne 26. 10. 2016 ve výši 2.000.000 Kč je pokutou přiměřenou a není tak dán ani důvod pro částečné zastavení exekuce v rozsahu uložené pokuty 2.000.000 Kč podle ustanovení § 72 odst. 3 ex. ř.

10. V původním exekučním řízení došlo následně ke splnění povinnosti povinného, když dne 30. 1. 2018 byl Hotel předán společnosti ML. Z důvodu tohoto splnění vymáhané povinnosti bylo vyhověno návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 2. 2. 2018 a usnesením odvolacího soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 30 Co 190/2018-693, byla exekuce zastavena.
11. Povinný se v této exekuci domáhá zastavení exekuce ze dvou důvodů, a to jednak z důvodu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. a/ o. s. ř., tedy že zde není vykonatelný titul, resp. že není účinný, což podle povinného plyne z ustanovení § 47 odst. 7 e. ř., když exekuce byla usnesením ze dne 26. 6. 2018 zastavena, a dále z důvodu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř., tedy z důvodu pochybení exekutora, který vydával exekuční příkazy o dalších pokutách za situace, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto o dříve podaném návrhu povinného na zastavení exekuce, resp. odklad exekuce. Žádný z uvedených důvodů naplněn není.
12. Pokud jde o nedostatek vykonatelného exekučního titulu, resp. ztrátu jeho účinnosti, pak povinný uvedené závěry dovozuje z nesprávného pochopení ustanovení § 47 odst. 7 e. ř. V citovaném ustanovení je uvedeno, že provedením exekuce a zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů. Uvedené ustanovení cílí na situaci, kdy v průběhu exekuce k vymožení peněžité pohledávky může být vydáno více exekučních příkazů, kterými se postihuje různý majetek či majetková práva povinného. Je-li vymáhaná částka vymožena, resp. je-li exekuce zastavena, pak smyslem ustanovení § 47 odst. 7 e. ř. je to, aby nadále (tj. po provedeném vymožení, resp. po zastavení exekuce) nedocházelo k dalšímu postižení majetku povinného. Je však zároveň logické, že již nastalé účinky exekučních příkazů, které vznikly a trvaly v průběhu exekuce, zůstávají zachovány (např. zůstává zachován účinek exekučního příkazu, na jehož základě byla např. srážkami ze mzdy vymožena peněžité částka, apod.).
13. Exekuce pro splnění jiné povinnosti než zaplacení peněžité částky má zvláštní úpravu danou povahou této exekuce. Exekuci pro vymožení tzv. nezastupitelného jednání (jak tomu bylo v případě původní exekuce) upravuje ustanovení § 72 odst. 2 a 3 e. ř. a dále ustanovení § 351 o. s. ř., na které odkazuje ustanovení § 73 e. ř. Exekuce (výkon rozhodnutí) se provádí tak, že se povinné osobě uloží pokuta, která má povinného motivovat ke splnění vymáhané povinnosti. Nesplní-li povinný povinnost ani po uložení první pokuty, ukládají se povinnému na návrh oprávněného další pokuty. Celková výše pokut ani jejich počet není zákonem omezeno. Logikou věci je dáno, že nebude-li přes uloženou pokutu vymáhaná povinnost splněna, měla by být další pokuta v takové výši (zpravidla významnější), aby povinného přiměla ke splnění povinnosti. V soudní praxi je ustáleně zastáván názor, že i v případě, kdy je výkon rozhodnutí (exekuce) ukládáním pokut zastaven, rozhodnutí, kterými byly povinné osobě pokuty uloženy, tím nejsou dotčena, neboť jednou uloženou pokutu již nelze prominout. I když byl výkon rozhodnutí (eventuálně exekuce) zastaven, zaplacená pokuta se povinnému nevrací, a to ani tehdy, podal-li oprávněný návrh na nařízení výkonu rozhodnutí zcela nedůvodně, neboť povinnost již dříve byla splněna; dosud nezaplacenou pokutu bude soud (stát) i v takovém případě po povinném vymáhat, což však neznamená, že by povinný nemohl požadovat po oprávněném náhradu škody, která mu v takovém případě bezdůvodným uložením pokuty vznikla (viz rozhodnutí

Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 5523/2017 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. 1389/18, jímž byla ústavní stížnost proti rozhodnutí Nejvyššího soudu odmítnuta). Lze tak uzavřít, že splnil-li povinný v průběhu původní exekuce (po více jak třech letech!) vymáhanou povinnost, pak pokuty uložené mu v průběhu exekuce exekučními příkazy zůstaly nedotčeny a mají tak stále povahu pravomocných a vykonatelných rozhodnutí, jímž byla povinnému uložena povinnost zaplatit pokuty ve prospěch státu, a to na účet exekučního soudu (§ 72 odst. 2 e. ř.).

14. Pokud jde o tvrzený nesprávný postup soudního exekutora LJ, pak odvolací soud odkazuje na shora uvedené závěry vyslovené zdejším soudem v rozhodnutí ze dne 9. 1. 2017 (viz bod 8 shora). Zásadně však je třeba uvést, že v exekučním řízení není prostor pro zpochybňování věcné správnosti exekučního titulu či namítání procesních pochybení, které vydání exekučního titulu doprovázely. Pro exekuci v této věci je tak významné pouze to, že exekuční titul (exekuční příkaz ze dne 26. 10. 2016) je pravomocný a vykonatelný, což soud prvního stupně správně posoudil. Nepřípadné jsou odkazy povinného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 14 Kse 4/2011 a Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3165/2017, které řešily otázku odkladu či zastavení exekuce v probíhajícím exekučním řízení, zatímco zde povinný zpochybňuje postup soudního exekutora LJ při rozhodování o odkladu a zastavení nikoliv v probíhajícím exekučním řízení, ale v řízení, v němž byl vydán exekuční titul. Těmito argumenty povinný v zásadě zpochybňuje věcnou správnost exekučního titulu, což je v exekučním řízení, v němž se vykonává exekuční titul, nepřipustné. Lze dodat, že povinný správně vystihl, že jedinou obranou proti exekučnímu titulu, jímž je k vymožení nezastupitelného jednání povinnému ukládána pokuta, je návrh na zastavení exekuce podle ustanovení § 72 odst. 3 e. ř., tj. z důvodu, že uložená pokuta neodpovídá vymáhané povinnosti či okolnostem případu. Takovou obranu však může povinný uplatnit výlučně v řízení, v němž je ukládána pokuta k vymožení nezastupitelného jednání (zde pouze v původním exekučním řízení), nikoliv v dalším exekučním řízení, v němž je vymáháno peněžité plnění, tj. uložená pokuta. Takovou obranu také povinný v původním exekučním řízení uplatnil (návrhem na zastavení exekuce z důvodu nepřiměřené výše pokuty), avšak obrana nebyla shledána opodstatněnou ze shora uvedených důvodů a návrh byl pravomocně zamítnut (viz rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 9. 1. 2017). Požadoval-li proto povinný, aby v tomto exekučním řízení byla exekuce podle ustanovení § 72 odst. 3 e. ř. zastavena, pak takový postup není možný, neboť v tomto exekučním řízení není vymáhaná povinnost k nezastupitelnému jednání (nejsou ukládány pokuty), ale exekuce směřuje k vymožení peněžité částky, v tomto případě 2.000.000 Kč. Zastavení exekuce pro nepřiměřenou výši pokuty bylo možné pouze v původním exekučním řízení, takovou obranu povinný také v původním řízení uplatnil, avšak nebyla shledána opodstatněnou (výše pokuty 2.000.000 Kč odpovídala vymáhané povinnosti a okolnostem případu). V tomto exekučním řízení již nelze přezkoumávat věcnou správnost rozhodnutí o uložení pokuty v původním exekučním řízení, tedy nelze se ani (znovu) zabývat tím, zda v původním exekučním řízení byla uložená pokuta přiměřená.
15. Skutečnosti povinným uplatněné v odvolacím řízení, které se týkají se jednání společnosti ML a E. M. vůči povinnému, resp. majetkových vztahů a nároků povinného a společnosti ML a E. M. nejsou pro exekuci v této věci jakkoliv významné.
16. Protože předmětem exekuce v této věci je vymožení částky 2.000.000 Kč uložené na základě exekučního příkazu ze dne 26. 10. 2016 (viz návrh oprávněné), přičemž soud prvního stupně rozhodoval právě jen o této věci, není možné zabývat se exekucí vedenou pro vymožení částek 20.000 Kč, 30.000 Kč a 500.000 Kč na základě dalších exekučních titulů a na základě samostatných návrhů na nařízení exekuce. Na soudu prvního stupně bude, aby i v ostatních věcech (sp. zn. 48 EXE 1578/2019, 49 EXE 3156/2019 a 49 EXE 3155/2019) rozhodl o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 6. 1. 2020, neboť tento návrh směřuje i do uvedených věcí.

17.Soud prvního stupně správně zamítl návrh na zastavení exekuce, neboť zde není dán žádný z důvodů podle ustanovení § 268 odst. 1 o. s. ř.

18.Ze shora uvedených důvodů odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. napadené rozhodnutí jako věcně správné potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 23. června 2020

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu